

[K. Axel Nielsen.]

forslagsstiller til det ændringsforslag, ændringsforslag nr. 4, hvorefter ordningen med fuld bidragspligt skal bevares. Jeg er som allerede sagt enig med det ærede medlem i, at denne ordning er usmagelig, men hvorfor vil det ærede medlem så ikke være med til at afskaffe den?

Jeg skal i øvrigt på mit partis vegne anbefale at stemme for de af regeringspartierne stillede ændringsforslag og at stemme imod de af mindretallet stillede.

Vagn Bro: Må jeg ved anden behandling af forslag til lov om børns retsstilling og forslag til lov om ændringer i lov om retens pleje udtale, at vi atter her ser et eksempel på, at de tre politisk samarbejdende partier ikke alene står samlet i politiske spørgsmål, men også i rent saglige, ja, at man endogså ændrer ministerens forslag på, hvad den ærede socialdemokratiske ordfører jo kaldte det afgørende punkt, således at en overgangsbestemmelse, der skulle svække en særdeles velbegrunnet frygt for for mange frifindelser, sættes til side, og at man, om jeg så må sige, springer ud på det dybe vand.

Man kan her ingenlunde henvise til tilsvarende standpunkter i Sverige og Finland, hvor man på en række områder ikke er tilnærmelsesvis så langt fremme som herhjemme i lovgivningen om ægtebørn og børn født uden for ægteskab. Flertallet går nu imod justitsministeriet, der jo i lovforslaget stod på et mellemstandpunkt, og tilslutter sig en kommissionsindstilling, om hvilken et kommissionsmedlem, landsdommer Topsøe-Jensen, i sin afhandling i Ugeskrift for Retsvæsen af 12. december 1959 siger, at medens Sverige og Finland så vidt vides foreløbig har skrinlagt udkastene, er det norske udkast fremmet til lov den 21. december 1956.

Man kan nok sige, at det er en lidt ejendommeligt og i og for sig ikke farefri vej at betræde på et ømtåligt område i det fællesnordiske samarbejde. Man plejer ellers med rette at henvise til, at „om dette forhold er de nordiske lande enige“. Men nu henviser udvalgsflertallet — og ministeren har altså forladt sit oprindelige mellemstandpunkt — til en ganske ny lovgiv-

ning i Norge, hvor man har indført den bestemmelse, at der kun bliver tale om enten dom til faderskab eller frifindelse, idet man har slettet begrebet bidragspligtig til børn født uden for ægteskab. Denne sidste kategori udgjorde efter den tidligere norske lovgivning godt 20 pct., hvilket procenttal lagt sammen med domsproccenten — de tilfælde, hvor der dømtes til faderskab, det var ca. 56 — gav godt 76 pct., og kun 23 pct. blev således frifundet. Det er altså de resultater, vi indtil dato kan regne med fra Norge. Vi har nu modtaget de norske tal for året 1959.

Der blev ved retten afsagt dom for faderskab i 68,10 pct. af sagerne og frifindelse i 31,90 pct., altså i ca. $\frac{1}{3}$ af sagerne. Det er grundlaget for udvalgsflertallets spring ud på det dybe vand; og hvorledes man end betragter disse forhold, må det ikke alene kaldes et voveligt spring, men efter min mening, som står i modsætning til den ærede socialdemokratiske ordførers, også et samfundsmæssigt tilbageskridt fra den nuværende tilstand, der af ministeriet i det væsentlige betegnes som tilfredsstillende. Det er i dobbelt forstand et tilbageskridt, når man henviser til fællesnordisk lovgivning, idet man altså i Sverige og Finland, hvor man har hatt den samme kommissionsindstilling, efter de oplysninger, jeg har, foreløbig har skrinlagt denne kommissionsindstilling.

Jeg har ikke noget imod, at interesserede og kyndige kommissioner udarbejder nye ordninger, som de vel mener er de rette, men selv i demokratiske stater bør man dog ikke eo ipso være disse kommissioner følgagtige, når den tilstand, man vil ændre, af lige så kyndige mænd, nemlig justitsministeriets embedsmænd, betegnes som en tilfredsstillende ordning. Det er nok udmærket at nylovgive, men jeg synes, man i nogen måde skulle nøjes med at gøre det på områder, hvor man må sige at tilstandene indtil dato har været dårlige og ikke som her tilfredsstillende.

For nu at komme de formentlig for mange frifindelser til livs gik ministeriet den mellemvej — på trods af kommissionsforslaget — at beholde begrebet bidragspligtig, men altså således, at der kun blev én. Det hed i lovforslagets § 6, stk. 2, at kan en sagsøgt ikke anses som barnets fader, bliver han